

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 96/2024
25.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Гордане Комненић, Јелице Бојанић Керкез и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Урош Митронић, адвокат из ..., против тужене Специјалне болнице за цереброваскуларне болести „Свети Сава“ из Београда, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против става један пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3058/23 од 07.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против става један пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3058/23 од 07.09.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против става један пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3058/23 од 07.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 6208/21 од 10.05.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском од 01.03.2023. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му, на име разлике између исплаћене плате и минималне зараде за период од јуна 2020. године, закључно са децембром 2020. године, исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, почев од доспелости сваког износа до исплате, као у овом ставу изреке, у року од осам дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом трећим и четвртим изреке, одбијени су, као неосновани, тужбени захтеви да се тужени обавезе да му, за период од маја 2020. године, закључно са децембром 2020. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, почев од доспелости сваког износа до исплате, као у овим ставовима изреке. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 55.500,00 динара. Ставом шестим изреке, тужилац је ослобођен плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3058/23 од 07.09.2023. године, ставом један изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 6208/21 од 10.05.2023. године у ставу трећем и четвртном. Ставом два изреке, укинута је решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 6208/21 од 10.05.2023. године и предмет, у том делу, враћен истом суду на поновни поступак.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП, закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

У овом спору, тужилац тражи да се тужени обавезе и на исплату неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 18.08.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Врховни суд је стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић